

Bogusław ADAMSKI (1915-1999)
Prawnik

Urodził się 04.03.1915 r. w Łucce k/Lubartowa. W 1935 r. uzyskał maturę w Gimnazjum im. St. Staszica w Lublinie. Ukończył następnie Wydział Prawa na KUL. W okresie okupacji niemieckiej był wykładowcą prawa w zakresie tajnego nauczania na KUL. Był jednym z organizatorów zbrojnego podziemia ZWZ. Jako oficer AK działał pod pseudonimem „Marian Paszkowski”. Po 1944 r. pracował jako adwokat w Lublinie, był też obrońcą wojskowym. Był współzałożycielem Zespołu Adwokackiego nr 2 w Lublinie i członkiem Rady Adwokackiej, jak również radcą prawnym wielu lubelskich przedsiębiorstw. Działał społecznie w Towarzystwie Przyjaciół KUL i organizacjach kombatanckich.

Odznaczony był m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Polonia Restituta, Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Armii Krajowej, Medalem Weteranów Walk o Niepodległość i odznaczeniami uniwersyteckimi KUL.

Zmarł 24 września 1999 r.

Jan AMBORSKI (1838-1905)

filolog, publicysta

Urodził się 24.11.1838.r. we wsi Włostowice. Ukończył Gimnazjum Lubelskie, a następnie Uniwersytet w Kijowie. Brał udział w powstaniu 1863 r. Po jego upadku emigrował do Francji i osiadł w Paryżu. W latach 1865-1867 był nauczycielem w tamtejszej polskiej szkole. W latach 1868-1871 był kierownikiem biura historyczno-genealogicznego. Pracował w wydawnictwie „Bechelin De'florene” w Batignolles. Był kierownikiem tej nakładowej księgarni. Redagował szereg periodyków francuskich. Po powrocie do Kraju osiadł we Lwowie. W 1872 r. był nauczycielem języka francuskiego na Politechnice. Od 1873 r. przez 32 lata był lektorem języka francuskiego na Uniwersytecie Lwowskim. Prowadził też działalność publicystyczną. Był członkiem redakcji „Gazety Narodowej”. Pisał do „Ruchu Literackiego”, „Chaty”, „Nowin”, „Niedzieli”, „Kłosów”. Był autorem wielu podręczników języka francuskiego, zasiadał też w radzie wykonawczej Macierzy Szkolnej.

Zmarł 20.11.1905 r.

Michał ARCT (1840 – 1916)

księgarz

Urodził się 31.12.1840 r. w Lublinie. Po ukończeniu Gimnazjum Męskiego w Lublinie w 1856 r. praktykował w księgarni swego stryja. Następne 4 lata spędził w firmie Behrn, Bock w Berlinie, znanej z wydawania dzieł polskich. Szczególnie zajmował się tłoczeniem nut. W roku 1862 wrócił do Lublina. W 1881 r. został właścicielem firmy, występującej pod jego nazwiskiem. W 1887 r. nabył księgarnię w Warszawie i osiadł tam na stałe. W 1900 r. otworzył tam też swoją drukarnię.

Był wybitnym znawcą nut. Trzon wydawniczy księgarni stanowiła literatura pedagogiczna, wypisy, czytanki, zbiory zadań, pomoce matematyczne i książki o wychowaniu. 35 % wydawnictw to pozycje dla dzieci i młodzieży. Specjalizował się też w wydawnictwach słownikowych i encyklopedycznych.

Zmarł 15.02.1916 r. w Warszawie.

Zygmunt ARCT (1871-1935)

Księgarz, wydawca

Urodził się w 1871 r. w Lublinie. Uczęszczał do lubelskiego Gimnazjum Męskiego, lecz po przeniesieniu się rodziców do Warszawy, tam uzyskał maturę. Ukończył następnie studia handlowe w Dreźnie i odbył praktykę bankową w Warszawie. Pracował w firmie księgarskiej swego ojca – Michała Arcta, a w 1916 r., po jego śmierci, z bratem Stanisławem prowadził firmę, przekształconą następnie w Spółkę Akcyjną – M. Arct – Zakłady Wydawnicze w Warszawie, z wieloma filiami w większych miastach Polski. W oparciu o rozbudowaną i nowoczesną drukarnię tłoczył głównie wydawnictwa ilustrowane i albumowe. Wydawnictwo prowadziło też sprzedaż ratalną książek oraz wypożyczalnię zestawów lektur i pomocy szkolnych. Współpracował z Polonią Amerykańską. Działał społecznie w organizacjach księgarskich i wydawniczych. Był współorganizatorem Domu Książki Polskiej, Księgarni Rolniczej oraz Towarzystwa Księgarni Kolejowych „Ruch”.

Zmarł 25.07.1935 r. w Warszawie.

Marek (Mordko) ARNSZTAJN (1855-1930)

lekarz, działacz społeczny i polityczny

Urodził się 13.10.1855 r. w Lublinie. Gimnazjum Męskie w Lublinie ukończył w 1876 r. Studia medyczne odbył w Warszawie ze stopniem doktora w 1883 r. uzupełniał w Wiedniu, Berlinie i Paryżu. W Lublinie pracował początkowo jako ordynator w Szpitalu św. Jana oraz Szpitalu Żydowskim, po czym przeszedł na prywatną praktykę lekarską. Zdobył opinię znakomitego lekarza, znanego ze szlachetności i filantropii. Zajmował się pracą naukową. Był aktywnym członkiem Lubelskiego Towarzystwa Lekarskiego.

Związany z postępową demokracją, brał udział w patriotycznym ruchu konspiracyjnym, związanym z P.O.W. Kandydował w 1906 r. do II Dumy. W 1906 r. wszedł do Rady miejskiej Lublina. Był współzałożycielem Towarzystwa Oświatowego „ŚWIATŁO”, był jednym z organizatorów i członków Rady Szkolnej w Lublinie, założonej w 1918 r.

Zmarł 26.04.1930 r. w Warszawie.

Wacław BAJKOWSKI (1875-1941)

Adwokat, organizator sądownictwa, działacz społ.-polit.

Urodził się 31.12.1875 r. we Włostowie k/Puław. Gimnazjum Męskie w Lublinie ukończył w 1899 r., a następnie Wydział Prawa na Uniwersytecie Warszawskim. Aplikację adwokacką ze specjalizacją w prawie cywilnym odbył w Lublinie. W 1908 r. został adwokatem przysięgłym i do 1919 r. prowadził kancelarię adwokacką. W 1915 r. wstąpił do Miejskiego Komitetu Obywatelskiego. Był jednym z organizatorów sądownictwa obywatelskiego w Lublinie. Pracował w Wydziale Sądzącym przy Radzie Naczelnej Milicji Obywatelskiej. Od 1916 r. był radnym miejskim i prezydentem miasta Lublina. W 1919 r. przeniósł się do Zamościa i do 1940 r. prowadził kancelarię adwokacką. Był radnym m. Zamościa. W 1940 został aresztowany przez Gestapo i osadzony w Rotundzie Zamojskiej, a następnie na Zamku w Lublinie. Więziony w obozach Oranienburg i Dachau – został tam zamordowany 11.04.1941 r.

Tadeusz BALICKI (1857-1921)
technolog, działacz ruchu robotniczego

Urodził się w 1857 r. w Lublinie. Lubelskie Gimnazjum Męskie ukończył w 1875 r., po czym studiował w Instytucie Dróg i Komunikacji w Petersburgu, który ukończył w 1880 r.

Był jednym z założycieli i przywódców Gminy Socjalistów Polskich w Warszawie. W latach 1887-82 był więźniem X pawilonu Cytadeli Warszawskiej. Przez 5 lat był zesłańcem na Sybir. Od 1895 r. przebywał znów w Warszawie. Był sympatykiem P.P.S. W latach 1904-1905 był członkiem „KUŹMOR”. Pracował w Warszawie przy budowie wału miedzeszyńskiego i przy porządkowaniu Wybrzeża Kościuszkowskiego.

Zmarł 10.08.1921 r. w Warszawie.

Zygmunt BALICKI (1858-1916)

polityk, socjolog i publicysta

Urodził się 30.12.1858 r. Kształcił się w Gimnazjum Męskim w Lublinie, które ukończył w 1876 r. Nauki społeczne studiował na Uniwersytecie w Petersburgu, Zurychu i Genewie uzyskując stopień doktora praw. Był działaczem politycznym, socjologiem i publicystą, jednym z ideologów endecji we wczesnym stanie jej rozwoju. W 1883 r. założył Związek Młodzieży Polskiej „Zet”. W 1893 r. we współpracy z Romanem Dmowskim – Ligę Narodową i SND. Propagował polski nacjonalizm. Po wybuchu wojny światowej wypowiedział się po stronie Rosji i Ententy. Popierał tworzenie legionów przy armii rosyjskiej. Był autorem „Liberalizmu i demokratyzmu” (1886) oraz „Egoizmu narodowego wobec etyki” (1902).

Zmarł 12.11.1916 r. w Piotrogradzie.

Ignacy BARANOWSKI (1833-1919)

lekarz i społecznik

Urodził się 26.07.1833 r. w Lublinie. Gimnazjum Lubelskie ukończył w 1851 r. Medycynę studiował w Dorpacie, uzyskując tam dyplom w 1858 r. Doksztalcał się w Krakowie, Wiedniu, Paryżu i Berlinie. W 1860 roku osiedlił się w Warszawie. Był asystentem Chałubińskiego. W 1869 r. został docentem, a 1871 r. profesorem Uniwersytetu Warszawskiego.

Zorganizował Klinikę w Szpitalu Dzieciątka Jezus. W 1882 r. otrzymał naganę za obronę polskości. W 1884 r. jako świadek uchylił się od zeznawania w języku rosyjskim i został w wieku 53 lat emerytowany. Wyjechał wówczas do Berlina, specjalizując się w bakteriologii. Prowadził rozległą praktykę lekarską i działalność społeczno-patriotyczną.

Po powrocie do Kraju był członkiem Komitetu Kasy Mianowskiego, założył Towarzystwo Naukowe Warszawskie. W 1908 r. został jego członkiem honorowym. W 1894 r. współtworzył grupę tzw. ugodowców. Od 1905 r. był filarem Stronnictwa Polityki Realnej usiłującego bronić tradycji i polskości. W 1914 r.łożył na cele Wojska Polskiego. Gromadził fundusze na budowę politechniki w Warszawie oraz sanatoriów przeciwgruźliczych w Zakopanem i Rudce.

Zmarł 24.02.1919 r.

Ignacy BARANOWSKI (1879-1917)

Historyk, ekonomista

Urodził się 04.02.1879 r. w Lublinie. Uczył się do Gimnazjum Męskiego w Lublinie. Z wykształcenia historyk. Był docentem Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. Od r. 1908 pracował w Archiwum Skarbowym w Warszawie, potem w Bibliotece Krasieńskich – jako zastępca dyrektora a następnie jej dyrektor. Był współorganizatorem Towarzystwa Miłośników Historii, badaczem dziejów gospodarczych i społecznych wsi i miast Polski.

Główne prace w dorobku naukowym to: „Wieś i folwark” (1914), „Przemysł Polski w XVI w.” (1919), „Materiały do dziejów wsi polskiej” (1909), „Księgi referendarskie” (1910).

Zmarł 26.11.1917 r. w Warszawie.

Antoni BARCIŃSKI (1803-1878)

nauczyciel matematyki

Urodził się 26.06.1803 r. w Lublinie. Lubelskie Gimnazjum Wojewódzkie ukończył w 1822 r. W latach 1823-1826 odbył studia na Wydziale Matematycznym Uniwersytetu Warszawskiego uzyskując tytuł magistra filozofii.

W roku 1826 został nauczycielem matematyki w Szkole Przygotowawczej do Instytutu Politechnicznego w Szkole Wydziałowej w Warszawie. W 1827 r. wyjechał dla pogłębienia wiedzy do Niemiec, Francji, Anglii i Holandii. Odbył w tym czasie studia w 2 letniej Szkole Przemysłowo-Handlowej w Paryżu.

W 1831 r., do końca trwania Powstania Listopadowego pracował w Banku Polskim w Warszawie. Od 1833 r. wykładał matematykę w Gubernialnym Gimnazjum oraz w Instytucie Agronomicznym w Marymoncie. Do 1843 r. wykładał też geometrię na kursach dodatkowych.

W 1843 r. na skutek złego stanu zdrowia zaprzestał pracy w szkolnictwie. Pełnił obowiązki naczelnika kancelarii Wydziału Górnictwa Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu.

W 1846 przeszedł na emeryturę lecz piastował jeszcze funkcję dyrektora Zarządu Żeglugi Parowej na Wiśle.

Zmarł 09.05.1878 w Warszawie.

Franciszek BARSZCZEWSKI (1903-1940)

Żołnierz, ofiara mordu katyńskiego

Urodził się 17.09.1903 r. w Lublinie. W roku 1920 ukończył 6 klas Gimnazjum im. St. Staszica w Lublinie. Brał udział w rozbrajaniu Austriaków i jako ochotnik wstąpił do wojska. W 1922 r. ukończył Szkołę Podchorążych Piechoty w Warszawie, w 1923 – oficerską Szkołę Piechoty. W 1928 r. został przeniesiony do Niska, gdzie otrzymał awans na kapitana. W 1929 r. zdał jako ekstern maturę w Gimnazjum im. St. Staszica w Lublinie. W 1935 r. przeniesiono go do Korpusu Ochrony Pogranicza. W latach 1936-1938 studiował w Wyższej Szkole Wojennej. Ostatnio był dowódcą batalionu rezerwowego KOP w Stołpcach. 17.09.1939 r. dostał się do niewoli sowieckiej. Więziony był w Mińsku Białoruskim. Jego nazwisko figuruje na liście więźniów Starobielska.

Zginął w 1940 r. w Charkowie.

Stanisław BARTOSIEWICZ (1914-1961)
Lekarz

Urodził się 05.05.1914 r. w Lublinie. Państwowe Gimnazjum im. St. Staszica w Lublinie ukończył w 1932 r. Studiował medycynę na U.S.B. w Wilnie i U.J.P. w Warszawie. Mając jeszcze nieukończone studia pełnił w 1939 r. obowiązki lekarza eskadry w 1 pułku Lotniczym w Warszawie, a po wybuchu wojny był lekarzem obozowym w obozie Podof. Lotn. w Dobrudży (Rumunia). Przedostał się do Francji, gdzie był lekarzem Izby Chorych w Bazie Lotniczej Lyon, a następnie do 30.09.1943 r. pracował w różnych zawodach. Ujęty przy przekraczaniu Pirenejów przebywał przez miesiąc w hiszpańskim więzieniu w Lerida. Po dotarciu do Wielkiej Brytanii ukończył w 1944 r. Wydział Lekarski w Edynburgu i został mianowany ppor. Marynarki i w 1945 r. pływał jako lekarz na O.R.P. „Garland”. W 1946 r. został awansowany na porucznika mar. rez. W 1947 r., wbrew panującej atmosferze, zdecydował się na repatriację. Powrócił do Kraju na O.R.P. „Błyskawica”. W latach 1947-1954 pracował jako chirurg w szpitalu w Chełmie, następnie do 1960 r. w Ośrodku Zdrowia w Wąwolnicy (rodzaj karnego przeniesienia). Od 1960 r. był lekarzem Uzdrowiska w Nałęczowie.

Zmarł 26.09.1961 r. w Lublinie.

Henryk BAŁ (1923 - 1987)

aktor

Urodził się 02.01.1923 r. w Krasnymstawie. W 1939 r. ukończył Państwowe Gimnazjum i Liceum im. St. Staszica w Lublinie z małą maturą. Był absolwentem Łódzkiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej (1949 r.). Debiutował jako narrator w spektaklu „Listy Chopina” na scenie Teatru Dramatycznego we Wrocławiu. Debiutował też jako aktor w Teatrze im. Juliusza Osterwy w Lublinie. We Wrocławiu grał jeszcze Śmigalskiego w „Zemście” Fredry, Kriwoszeina w „Moskiewskim charakterze” Safronowa i w „Borysie Godunowie” Puszkina. W latach 1950 - 1958 występował w Teatrze im. Słowackiego w Krakowie, a następnie przeniósł się do Warszawy, gdzie występował w teatrach: Dramatycznym, Polskim i Na Woli. Do najważniejszych jego ról należą: Rej w sztuce „Polacy nie gęsi” Morstina, Sokrates w „Jaskini Filozofów” Herberta, Azdak w „Kaukaskim Kredowym Kole” Brechta, Konstanty w „Kordianie” Słowackiego, Ojciec we „Wcześniaku” Redlińskiego, Czebutykin w „Trzech Siostrach” Czechowa, Horodniczy w „Rewizorze” Gogoła, Organ w „Świętoszku” Moliera. Występował też w filmach: „Eroica”, „Pieczone gołąbki”, „Doktor Judym”, „Kłopotliwy gość”. Grał też w serialach telewizyjnych: „Stawka większa niż życie” oraz „Polskie drogi”. W latach 80-tych, na skutek choroby zmuszony był wycofać się z zawodu. Zmarł 29.08.1987 r. w Domu Artysty Weterana w Skolimowie pod Warszawą.

Adam BERGER (1888-1969)

Prawnik, pedagog

Urodził się 15.07.1888 r. w Lublinie. W 1907 r. był pierwszym maturzystą prywatnego gimnazjum filologicznego im. Staszica w Lublinie. Studiował prawo w Monachium, paryskiej Sorbonie i Uniwersytecie Jagiellońskim, gdzie w 1921 r. uzyskał doktorat. W okresie I wojny światowej działał w uniwersytetach ludowych. W latach 1917-19 uczył w Gimnazjum im. Staszica. Od 1917 r. do 1930 r. pracował w sądownictwie i był wykładowcą prawa karnego na KUL. Po przeniesieniu się do Warszawy do 1939 r. był prokuratorem w Sądzie Najwyższym i członkiem Warszawskiej Rady Adwokackiej. W okresie okupacji do 1943 r. pracował w różnych majątkach ziemskich, prowadził tajne nauczanie. Po wojnie, do 1950 r. był notariuszem w Lublinie. Przeniósł się do Podkowie Leśnej i prowadził praktykę adwokacką w Grodzisku Mazowieckim. Opublikował wiele prac z zakresu prawa karnego i politycznego. W poglądach politycznych był piłsudczykiem. Opublikował szereg prac o Józefie Piłsudskim.

Zmarł 10.05.1969 r. w Podkowie Leśnej.

Aleksander BERNATOWICZ (1855-1920)

lekarz wojskowy

Urodził się w 1855 r. na Wileńszczyźnie. Gimnazjum Męskie ukończył w Lublinie, a następnie odbył studia wyższe na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Kijowskiego.

Doktoryzował się w Akademii Medyko-Chirurgicznej w Petersburgu. Pełnił funkcję lekarza w wojsku rosyjskim, uzyskując stopień generalski. W roku 1917 wstąpił do I Korpusu Polskiego gen. Dowbora Muśnickiego. Był naczelnym lekarzem korpusu oraz inspektorem sanitarnym rejonu zajętego przez wojska polskie. Po likwidacji korpusu był prezesem samopomocy i członkiem samoobrony Polaków wojskowych w Mińsku. W roku 1918 wstąpił do Wojska Polskiego w stopniu generała ppor-lekarza. Pełnił funkcję szefa sanitarnego dywizji litewsko-białoruskiej. W roku 1919 był inspektorem sanitarnym frontu wschodniego.

Zmarł 11.03.1920 r. w Warszawie.

Antoni BIDA (1897 - 1980)

działacz polityczny, samorządowy i dyplomata

Urodził się 08.04.1897 r. we wsi Ostrów, w pow. krasnostawskim. Gimnazjum im. St. Staszica w Lublinie ukończył w 1917 r. Już w Szkole był członkiem organizacji „Młodzież Polska”, zbliżonej do SDKPiL. Z braku środków materialnych nie ukończył rozpoczętych po maturze studiów prawniczych na UJ w Krakowie. Podjął pracę nauczyciela w Hrubieszowie. W 1918 r. powrócił do Lublina i brał udział w tworzeniu Rad Delegatów Robotniczych oraz PPS-lewicy na Lubelszczyźnie. W latach 1919-1920 służył w 21 pp WP w Warszawie. Po demobilizacji pracował w dziennikarstwie z pismami „Orka” i „Kurierem Porannym” początkowo jako korektor, później jako sprawozdawca. W 1922 r. przeniósł się do Koncernu „Prasa Polska”. Studiując, pracował w Zarządzie Miejskim w Warszawie jako kierownik działu prasy i propagandy rozbudowy stolicy. W 1939 r., w czasie oblężenia Warszawy był szefem Biura Prasowego prezydenta Stefana Starzyńskiego. W okresie okupacji pracował w warszawskim samorządzie miejskim. W 1942 r. związał się z radykalnym ruchem robotniczym. W czasie Powstania był na Starym Mieście i współpracował ze sztabem AL. Ewakuowany, wydostał się z obozu w Pruszkowie i w 1945 r. powrócił do Warszawy. Wstąpił do PPR i w latach 1945-1947 był dyrektorem departamentu w Ministerstwie Informacji i Propagandy. W 1947 r. został dyrektorem Biura Prasowego przy Prezydium Rady Ministrów. W latach 1949-1950 był dyrektorem Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk, a później, do 1959 r. - dyrektorem ds. Wyznań. W latach 1957-1963 pracował w dyplomacji - w Austrii i Izraelu. W 1964 r. powrócił do pracy w GUKPPiW. Na emeryturę przeszedł w 1966 r.

Zmarł 02.09.1980 r. w Warszawie.

Aleksander BIELIŃSKI (1818-1877)

ziemianin, działacz niepodległościowy, sybirak

Urodził się 04.10.1818 r. w Lublinie. Maturę zdał w rosyjskim Gimnazjum Gubernialnym w 1837 r., po czym udał się do Warszawy, gdzie pracował jako aplikant w Trybunale Mazowieckim. Działal w tamtejszym tajnym Stowarzyszeniu Ludu Polskiego. Aresztowany w 1838 r. został osadzony w warszawskiej Cytadeli. Sąd wojskowy skazał go w 1839 r. na karę śmierci. Wyrok ten złagodzano na „wysłanie do Syberii na zamieszkanie”. Po dwóch latach pobytu na Kuraganie powrócił do Lublina. Gospodarował w swych majątkach – Mosznie i Jabłonnie. Wybrano go na radcę Lubelskiej Dyrekcji Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego. Wkrótce wstąpił do tajnego Związku Narodu Polskiego Ks. Piotra Ściegiennego. Aresztowany w 1843 r., osadzony był znów w cytadeli i w 1844 r. skazany na bezterminowe ciężkie roboty w syberyjskich kopalniach i konfiskatę mienia. W nerczyńskich zakładach górniczych nabawił się szkorbutu. Zwolniony z katorgi w 1851 r. pracował w Irkucku i jego okolicach, a następnie w Tobolsku. Na mocy manifestu koronacyjnego uzyskał w 1857 r. pozwolenie na powrót do kraju. Po powrocie, w 1859 r., osiadł w majątku rodzinnym w Turce k/Lublina, gdzie zniósł pańszczyznę. Przez długi okres pozostawał pod dozorem policyjnym. Brał udział w Stowarzyszeniach Ziemiańskich. Przez kilka lat był prezesem Lubelskiej Dyrekcji Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego. W okresie przedpowstaniowym, w latach 1861-63 zbierał i sam ofiarował znaczne sumy na cele narodowe.

Zmarł 28.12.1877 r. w Turce.

Antoni BIELIŃSKI (1864-1930)

Działacz polityczny

Urodził się w 1864 r. w Turce pod Lublinem. Uczęszczał do lubelskiego Gimnazjum Męskiego. Brał w nim czynny udział w akcjach antyrusyfikacyjnych. Działał w tajnych kołach narodowych razem ze Stefanem Surzyckim. Był pod wpływem Jana Popławskiego. Po zdaniu matury w 1884 r. studiował na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Działał tam w ruchu narodowym. Był członkiem Związku Młodzieży Polskiej („Zet”) i Ligi Narodowej. Studia prawnicze uzupełnił w Genewie. Pracował kilka lat w referacie prawnym Sosnowieckiego Towarzystwa Kopalń Węgla. Osiadł w majątku Bidziny w pow. Opatowskim i działał w stowarzyszeniach rolniczych. Był prezesem Towarzystwa Rolniczego w Radomiu oraz radcą Komitetu Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie. Powołany z ramienia Stronnictwa Demokratyczno-Narodowego do II Dumy Państwowej w Petersburgu (1907). Podczas okupacji był w 1918 r. członkiem Rady Stanu.

Zmarł 11.01.1930 r. w Bidzinach.

Konrad BIELSKI (1902-1970)

Prawnik, poeta, prozaik

Urodził się 11.01.1902 r. w Piatydniach na Wołyniu. Naukę rozpoczął w Żytomierzu, a od 1919 r. uczęszczał do Państwowego Gimnazjum im. St. Staszica w Lublinie, które ukończył w 1921 r. Studiował prawo na Katolickim Uniwersytecie Lubelskiego, po czym w 1926 r. rozpoczął aplikację sądową. W 1931 r. otworzył kancelarię adwokacką w Krasnymstawie. Po II Wojnie Światowej zamieszkał w Lublinie. Działał społecznie, przewodnicząc Komisji Kultury WRN. W latach sześćdziesiątych przerwał pracę zawodową, koncentrując się na twórczości literackiej. Wiersze pisywał już w szkole, zamieszczając je w piśmie młodzieżowym „Młodzież”, które współredagował. Na studiach współpracował z „Luciferem” (1921-1922) oraz „Refektorem” (1923-1925). Wstąpił do Lubelskiego Związku Literatów. Wiersze drukował w „Lecie”, „Kamieniu” i „Promie”. Był współautorem „Szopek Lubelskich”. Był współzałożycielem Spółdzielni Wydawnictwa Lubelskiego. Wchodził w skład redakcji „Kamienia”. Był autorem wspomnień, w których zobrazował życie lubelskiej cyganerii z lat 1919-1931 („Most nad czasem”).

Zmarł 25.07.1970 r.

Edmund BIERNACKI (1866 - 1911)

neurolog, hematolog

Urodził się 19.12.1866 r. w Opocznie. Do gimnazjum uczęszczał początkowo w Kielcach, a następnie do lubelskiego Gimnazjum Męskiego, które ukończył w 1884 r. Studiował medycynę na Uniwersytecie Warszawskim. Stopień lekarza uzyskał w 1889 r. Dzięki zapomocy z Kasy Mianowskiego uzupełniał wiedzę medyczną w Heidelbergu i Paryżu. W Warszawie objął stanowisko ordynatora kliniki diagnostycznej, gdzie prowadził prace eksperymentalne.

Był przedstawicielem tzw. polskiej szkoły filozofii medycyny. Jako pierwszy opisał znieczulenie nerwu łokciowego, będące objawem wiatu rdzenia kręgowego. W 1894 r. opisał zjawisko opadania krwinek czerwonych w pracy: „W kwestii wzajemnego stosunku czerwonych ciałek i osocza krwi krążącej”. W 1897 r. przedstawił własną metodę badania szybkości opadania krwinek w krwi wskazującą na obecność w organizmie określonych procesów chorobowych. Był autorem wielu rozpraw z dziedziny medycyny w zakresie patologii krwi, badania serca i neuropatologii. W medycynie światowej znany jest tzw. odczyn Biernackiego. Ważniejszymi z jego prac są: „Istota i granice wiedzy lekarskiej” (1899), „Co to jest choroba?” (1905), „Zarys patologii krwi” (1906).

Uzyskał wielokrotnie znaczące nagrody konkursowe, m.in.: Warszawskiego Towarzystwa Lekarskiego w 1885 r., im. Kaczorowskiego oraz im. Chałubińskiego w 1896 r., jak również nagrodę im. Natanson'a z Kasy Mianowskiego w 1897 r.

W 1897 r. przeniósł się z Kliniki do Szpitala Wolskiego i z konkursu objął stanowisko ordynatora. W 1902 r. przeniósł się do Lwowa i uzyskał tam obywatelstwo austriackie. W 1908 r. został profesorem nadzwyczajnym UJK.

Zmarł 29.12.1911 r. we Lwowie.

Michał BIERNACKI (1855-1936)

kompozytor, pedagog

Urodził się 24.09.1855 r. w Lublinie. Ukończył rosyjskie Gimnazjum Męskie w Lublinie. Muzyki uczył się u Antoniego i Jana Müllerów, oraz Konrada Staczyńskiego. W latach 1876-77 studiował w warszawskim Instytucie Muzycznym m.in. u Władysława Żeleńskiego. Przez dwa lata grał w orkiestrze Teatru Wielkiego w Warszawie jako wiolonczelista. W 1880 r. wyjechał do Stanisławowa, gdzie przez siedemnaście lat był dyrektorem Towarzystwa Muzycznego im. St. Moniuszki. W 1897 r. powrócił na stałe do Warszawy. Uczył teorii muzyki w konserwatorium i prowadził chóry. Zamieszczał też recenzje w „Echu Muzycznym i Teatralnym”. W latach 1903-33 był dwukrotnie dyrektorem Warszawskiego Towarzystwa Muzycznego. Był autorem podręcznika „Zasady Muzyki, który miał 6 wydań i przekład na rosyjski. Skomponował poemat symfoniczny „Alea jacta est”, utwory fortepianowe, skrzypcowe i chóralne. Jego działalność kompozytorska uległa dziś zapomnieniu.

Zmarł 18.08.1936 r. w Warszawie.

Mieczysław BIERNACKI (1891-1959)

Matematyk

Urodził się 30.03.1891 r. w Lublinie. W 1909 r. ukończył prywatne Gimnazjum im. Staszica w Lublinie. Uczestnik strajku szkolnego w 1905 r. Studia chemiczne rozpoczął w 1909 r. na Uniwersytecie Jagiellońskim. Matematykę studiował na Sorbonie. W 1914 r. wstąpił ochotniczo do armii francuskiej. Jako podoficer był dwukrotnie ciężko ranny. Po wyzdrowieniu wrócił na front. W 1918 r. zaciągnął się do armii polskiej we Francji i z armią wrócił w 1918 r. do Kraju. Sorbonę ukończył w 1923 r. Stopień doktora nauk matematycznych uzyskał w 1928 r. W 1929 r. został profesorem nadzwyczajnym Uniwersytetu Poznańskiego. Od 1937 r. był profesorem zwyczajnym. Podczas okupacji uczył na tajnych kompletach w Lublinie. Był organizatorem ośrodka matematycznego i jednym z założycieli UMCS, na którym od 01.11.1944 r. był profesorem zwyczajnym.

Członek korespondent PAN. Od 1952 r. – kierownik zespołu katedr matematyki na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii UMCS. Autor wielu prac naukowych i wychowawca licznego grona matematyków.

Zmarł 21.11.1959 r. w Lublinie.

Wiktor BIERNACKI (1869 - 1918)

fizyk

Urodził się 30.01.1869 r. w Opocznie. Naukę gimnazjalną rozpoczął w Kielcach. Kontynuował ją w Lublinie, uzyskując w rosyjskim Gimnazjum Męskim świadectwo maturalne w 1886 r. W latach 1886-1888 kształcił się w zakresie matematyki i fizyki w Petersburgu. Studia uzupełniał na Uniwersytecie Warszawskim oraz w Instytucie Fizycznym w Berlinie. Od 1892 r. był asystentem przy Katedrze Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego, a od 1896 r. wykładał też termodynamikę i fizykę doświadczalną w średniej szkole mechaniczno-technicznej M. Mittego w Warszawie (późniejsza szkoła Wawelberga i Rotwanda). W 1898 r. przeszedł do Politechniki Warszawskiej gdzie wykładał fizykę. Od 1908 r. wykładał również na kursach rolniczych a następnie w Wyższej Szkole Rolniczej w Warszawie. Od 1907 r. był członkiem-założycielem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. W 1915 r., jako oficer rezerwy, musiał opuścić Warszawę i udać się do Moskwy. W latach 1915-1917 wykładał w tamtejszym Instytucie Politechnicznym, a następnie dojeżdżał na wykłady na Uniwersytecie w Niznym Nowogrodzie. Był jednym z pionierów badań nad falami radiowymi. Skonstruował prototypowe urządzenie do wysyłania i odbierania tych fal, m.in.: koherer i zwierciadła paraboliczne odbijające fale radiowe. Jako pierwszy w Polsce przeprowadził badania nad promieniowaniem rentgenowskim. Był autorem licznych skryptów i ponad 40 rozpraw naukowych oraz publikacji, m.in.: „Promienie katodowe i promienie Roentgena” (1896), „Nowe dziedziny widma” „Promienie Roentgena”, „Promienie elektryczne”, „Telegrafia bez drutów” (1898), „W sprawie ciśnienia energii promienistej” (1911).

Zmarł 27.01.1918 r. w Moskwie.

Stanisław BLICHARZ (1939-1995)

pracownik naukowy WAT, pułkownik w st. spocz.

Urodził się 08.05.1929 r. w Lublinie. Świadcetwo dojrzałości uzyskał w Liceum im. St. Staszica w 1950 r., po czym rozpoczął studia w Wyższej Szkole Inżynierskiej im. Wawelberga i Rotwanda w Warszawie, a następnie ukończył w 1954 r. Wojskową Akademię Techniczną jako specjalista osprzętu lotniczego. Był pilotem Aeroklubów Lubelskiego i Warszawskiego. Po 5 letnim okresie pracy w pułku lotniczym wrócił do Wojskowej Akademii Technicznej jako pracownik naukowo-dydaktyczny. Przeszedł kolejne stanowiska od asystenta do kierownika Katedry Osprzętu i Automatyki Lotniczej. Był autorem szeregu skryptów i publikacji naukowych.

Odnaczony był Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, otrzymał Nagrody Rektorskie oraz inne odznaczenia państwowe i wojskowe.

Zmarł 16.11.1995 r.

Stanisław BOGUTA (1926-1996)

prawnik, ekonomista

Urodził się 12.02.1926 w Górach, w pow. puławskim. W okresie okupacji uczył się na tajnych kompletach w zakresie szkoły średniej, zdając corocznie egzaminy przed tajną Komisją Egzaminacyjną Liceum im. Czartoryskich w Puławach. W 1943 r. wstąpił w szeregi Batalionów Chłopskich, pełniąc od 1944 r. funkcję Komendanta placówki we wsi Góry. W latach 1943-1944 odbył szkolenie na Kursie Podchorążych AK i BCH uzyskując stopień podporucznika. Brał udział w akcjach dywersyjnych przeciw okupantowi. W 1944 r. podjął naukę w 2 klasie Liceum im. St. Staszica w Lublinie i w 1945 r. uzyskał świadectwo maturalne. Studiował na Wydziale Prawa i Nauk Społecznych KUL, uzyskując stopień magistra. Ukończył też studia podyplomowe – w 1949 r. w Katowicach i w 1956 r. w Warszawie. Pracował na odpowiedzialnych stanowiskach w wielu przedsiębiorstwach związanych z inwestycjami budowlanymi i instalacyjnymi w rolnictwie. Od młodości związany był z ZWM „Wici”, a następnie z PSL Mikołajczyka. Do 1967 r. działał w ZSL, a w 1989 r. był organizatorem PSL Wilanowskiego, wchodząc w skład jego R.N. i NKW. W latach 1990-1991 był członkiem Rady Naczelnej PSL. Od 1945 r. należał do ZBOWiD a od 1992 r. brał udział w pracach Stowarzyszenia Żołnierzy BCh w Lublinie, pełniąc szereg funkcji organizacyjnych. Inicjował powstanie Klubu BCh w Lublinie. Odznaczony był Krzyżem Partyzanckim, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Batalionów Chłopskich. W wojsku dosłużył się stopnia majora.

Zmarł w dniu 18.09.1996 r. w Lublinie.

Leon BOKIEWICZ (1820-1879)

lekarz

Urodził się 03.01.1820 r. w Chełmie Lubelskim. Gimnazjum Wojewódzkie w Lublinie ukończył w 1838 r., po czym rozpoczął studia w Akademii Medyczno-Chirurgicznej w Wilnie. Po likwidacji tej uczelni przeniósł się do Moskwy, gdzie uzyskał stopień lekarza. Po powrocie do Kraju osiedlił się w Kraśniku, a po siedmiu latach praktyki objął w 1854 r. obowiązki lekarza w dobrach hr. Zamoyskiego w Jodowie, w Stanisławskim.

Był autorem szeregu prac związanych z lecznictwem wiejskim i higieną: „O chorobach panujących w miesiącach upłynionych r.b. w Kraśniku i jego okolicach” (1847), „Okolice z nad Liwca i Bugu w latach 1854-1860” (1862), „Higiena popularna czyli zachowania zdrowia dla ludu wiejskiego” (1861), „Opis powiatu Radzymskiego pod względem topograficzno-historycznym, statystycznym, higienicznym i lekarskim” (praca uwieńczona nagrodą Towarzystwa Lekarskiego Warszawskiego – 1872), „Okolice Liwca i Bugu pod względem lekarskim” (1862).

Hipolit BOROWSKI (1867-1933)

Działacz narodowy i społeczny

Urodził się 13.08.1867 r. w Rudce Kijańskiej, w pow. Lubartowskim. W 1886 r. ukończył Lubelskie Gimnazjum Męskie, a w 1891 r. Wydział Fizyczno-Matematyczny w Petersburgu. Osiadł w Opolu Lubelskim, przyjmując posadę w cukrowni. W 1900 r. został członkiem tajnego Towarzystwa Oświaty Narodowej, później Ligi Narodowej i Stronnictwa Demokratyczno-Narodowego. Pracował w tajnej oświacie i kolportażu pism nielegalnych. Aresztowany w 1902 r. więziony był na Zamku a następnie został zesłany na 5 lat do guberni archangielskiej. Amnestionowany, wznowił działalność w Opolu. W 1905 r. ponownie aresztowany, przeniósł się do Zwierzyńca i pracował w zarządzie Ordynacji Zamojskiej. W 1909 r. odsunął się od życia politycznego. Działal w organizacjach gospodarczych i społecznych, oraz w czasie wojny polsko-bolszewickiej w komitetach obywatelskich.

Zmarł 23.07.1933 r. w Grodnie.

Stefan BRYKCZYŃSKI (1847 - 1934)

technolog, powstaniec, sybirak, działacz oświatowy

Urodził się 1847 r. we wsi Ossa, w powiecie opoczyńskim. Kształcił się początkowo w Instytucie Szlacheckim w Warszawie. W 1861 r., ze względu na demonstrowanie patriotyzmu, został usunięty ze szkoły i przeniósł się do Liceum w Lublinie. W 1863 r. wstąpił do partii Krzemińskiego, a następnie Żalplachty-Zapałowicza.

Ranny w bitwie pod Mozołowem przedostał się do Lwowa. Był następnie adiunktem T. Cieszkowskiego. Walczył pod Tyszowcami, Tuczępami, Wiarem i Puławami. Po powstaniu ukończył Gimnazjum Lubelskie. Za swą działalność został skazany na Sybir. Ułaskawiony za uratowanie życia żołnierzowi rosyjskiemu - studiował na Wydziale Matematyczno-Fizycznym Szkoły Głównej w Warszawie. W Petersburgu ukończył Szkołę Technologiczną. Ze względu na zakaz pobytu w Królestwie, pracował na Podolu, jako dyrektor cukrowni. Po wojnie rosyjsko-japońskiej osiedlił się w Warszawie, gdzie działał jako prelegent w organizacjach oświatowych. Zmuszony do wyjazdu z Kraju, udał się do Galicji i pracował tam w rolnictwie.

Zmarł 27.05.1934 r. w Krakowie.

Stanisław BRZozowski (1878-1911)

Filozof, krytyk literacki, publicysta, pisarz

Urodził się 28.06.1878 r. we wsi Mazarnia k/Wojśławic. Do gimnazjum uczęszczał początkowo w Niemirowie a następnie do Gimnazjum Męskiego w Lublinie.

Związany ideowo z socjalizmem przejawiał intensywną działalność pisarską. Krytykował przejawy wyobcowania, konformizmu i konserwatyizmu myślowego i cywilizacyjnego z życia społeczno-politycznego w polskiej kulturze. Ostro zwalczał szlacheckie tradycje w ideologii i literaturze. Występował przeciw ideologii społecznej Sienkiewicza. Nie wiązał się formalnie z żadną partią polityczną. Radykalizm jego przekonań zjednał mu wielu zwolenników w kołach inteligencji. W 1905 r. ze względów zdrowotnych wyjechał do Włoch i Szwajcarii. Po powrocie stał się obiektem ataku endecji. Został pomówiony, na podstawie zeznań konfidenta, o współpracę z carską ochroną. Sąd międzypartyjny nie udowodnił mu winy ale i nie wydał żadnego wyroku.

Twórczość jego i poglądy wywarły duży wpływ na międzywojenne pokolenie inteligencji polskiej.

Zmarł 30.04.1911 r. we Florencji.

Gracjan CHMIELEWSKI (1840 – 1930)

pedagog, powstaniec 1863 r.

Urodził się w 1840 r. w Kraśniku. Gimnazjum Męskie w Lublinie ukończył w 1861 r. Studia wyższe podjął w Instytucie Politechnicznym w Puławach. Podczas Powstania Styczniowego walczył m.in. w oddziałach Frankowskiego i Langiewicza. Brał udział w bitwach pod Kaniwołą, Chruśliną i Żyrzynem. Po powstaniu pozostał pod nadzorem policji.

Stopień magistra nauk przyrodniczych uzyskał w Warszawskiej Szkole Głównej. Przez blisko 40 lat uczył bez przerwy w szkołach warszawskich. W 1905 roku przeszedł na emeryturę i osiadł w Sadurkach pod Lublinem. W 1906 roku objął stanowisko dyrektora nowej, prywatnej szkoły polskiej w Lublinie, o której otwarciu zabiegała spółka cywilna. Jako dyrektor prowadził Szkołę im. Staszica do dnia 07.05.1919 r. tj. do chwili przekazania jej władzom państwowym.

Był pierwszym prezesem Oddziału Polskiego Towarzystwa Krajoznawczego w Lublinie.

Gracjan Chmielewski był kawalerem krzyża „Virtuti Militari”.

Zmarł 17.05.1930 r. w Wymysłowie.

Edward CHRZANOWSKI (1843-1922)

Ziemanin, bibliofil, działacz polityczny i społeczny

Urodził się w 1843 r. w Moroczynie pod Hrubieszowem. Uczył się w rosyjskim Gimnazjum Męskim w Lublinie, a następnie rozpoczął studia prawnicze w Paryżu. Brał udział w Powstaniu Styczniowym. Po jego upadku wyjechał z Kraju i ukończył studia. Zamierzał poświęcić się pracy naukowej, ale po powrocie osiadł na rodzinnych dobrach, gospodarzył i prowadził działalność polityczną i społeczną. Był posłem do Rady Państwa w Petersburgu, prezesem tamtejszego Koła Polskiego. Działal też w Towarzystwie Kredytowym Ziemskim oraz w Syndykacie Hrubieszowskim. W Moroczynie zgromadził bogaty księgozbiór, zawierający cenne rzadkości bibliofilskie, inkunabuły, druki z XVI w., polskie i obce oraz rękopisy. Podczas I wojny światowej przewiózł swą bibliotekę do Kijowa, skąd po zajęciu go przez Niemców, powróciła do Moroczyna. W 1920 r. udało mu się podwodami wywieźć bibliotekę przed wejściem bolszewików. Bibliotekę tę zapisał przed śmiercią wnukowi Edwardowi. Oddana została ona w depozyt Bibliotece Ossolineum we Lwowie, gdzie pozostała.

Zmarł 17.01.1922 r. prawdopodobnie w Moroczynie.

Gerard CIOŁEK (1909-1966)

architekt, planista i historyk architektury ogrodowej

Urodził się 24.09.1909 r. w Wyznicy na Bukowinie. Naukę gimnazjalną rozpoczął w polskiej szkole w Czerniowcach, a kontynuował w Państwowym Gimnazjum im. St. Staszica w Lublinie. Działal w szkolnym harcerstwie. Maturę uzyskał w 1929 r., po czym rozpoczął studia na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej. Ukończył ją w 1936 r. Już w 1935 r., jeszcze jako student, został zatrudniony w Zakładzie Architektury Polskiej P.W. a od 1937 r., jako starszy asystent, rozpoczął działalność naukową. Już wówczas za swe prace uzyskał dyplom honorowy na wystawie w Paryżu. Jako stypendysta Funduszu Kultury Narodowej podróżował po Finlandii, Szwecji i Danii. W 1938 r. został delegatem Zakładu na kongres architektury ogrodowej i ochrony krajobrazu, organizowany w Niemczech. Do wojny inwentaryzował założenia ogrodowe na Wołyniu. Po kampanii wrześniowej podjął pracę w konspiracyjnej Politechnice Warszawskiej pod kierunkiem prof. Zachwatowicza. W 1944 r. ukończył i obronił rozpoczętą jeszcze w 1938 r. pracę doktorską na temat: „Regiony budownictwa wiejskiego w Polsce”. Jednocześnie uczył w czynnych w okresie okupacji szkołach budowlanych. Opracował też wstępne projekty rekonstrukcji parków w Wilanowie i Natolinie.

W okresie powstania warszawskiego pełnił funkcję oficera operacyjnego w referacie kartograficznym i zajmował się ochroną zbiorów i dóbr kulturalnych.

Po powstaniu przebywał w obozie jenieckim, a po wyzwoleniu, jako oficer Polskiej Brygady Spadochronowej był wykładowcą w szkolnictwie zawodowym dla żołnierzy.

W Niemczech i Belgii pogłębiał swą wiedzę. Był współzałożycielem Polskiej Politechniki w Brukseli. W końcu 1945 r. powrócił do Kraju i objął stanowisko dyrektora Wydziału Ochrony Środowiska i Swojszczyzny w Ministerstwie Kultury i Sztuki.

Jednocześnie, jako adiunkt, rozpoczął pracę na Wydziale Architektury PW.

Zainicjował i prowadził rejestrację zabytków. Kompletował dokumentację historyczną i fotograficzną. Rozeznano wówczas kilkadziesiąt najcenniejszych rozwiązań ogrodowych. Ewidencją objęto ok. 2600 ogrodów, a także zabytkowych cmentarzy, alei, drzew i głazów narzutowych. Pod jego autorskim nadzorem zrekonstruowano zabytkowe ogrody w Lubartowie, Nieborowie, Arkadii, Rogalinie i Wilanowie.

W 1948 r. powierzono mu stanowisko z-cy profesora i kierownika Katedry Planowania Wstępnego na Wydziale Architektury AGH w Krakowie. Równocześnie

prowadził wykłady zlecone na Politechnice Warszawskiej i SGGW. W 1952 r. objął kierownictwo Katedry Urbanistyki w Krakowie, gdzie w 1954 r. otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. Od 1963 r. kierował Katedrą Planowania Krajobrazu i Terenów Zielonych Politechniki Krakowskiej. Uzyskał tam tytuł profesora zwyczajnego. Prowadził badania nad budownictwem i osadnictwem wiejskim, zajmował się szczególnie projektowaniem przestrzeni zielonych, ochroną i kształtowaniem krajobrazu.

Praca dydaktyczna uniemożliwiła mu działalność w Ministerstwie.

Udzielał się jednak nadal czynnie w wielu instytucjach i organizacjach związanych z architekturą, urbanistyką i ochroną przyrody.

Był też konsultantem wielu projektów. Propagował zakładanie muzeów na wolnym powietrzu. Był autorem ponad 100 projektów rekonstrukcji ogrodów i parków zabytkowych.

W swym bogatym dorobku naukowym pozostawił m.in. „Ogrody Polskie”, „Historia kompozycji ogrodów Polski”, „Polscy architekci i planiści ogrodów”, „Zasady ochrony i kształtowania krajobrazu”.

Za działalność zawodową odznaczony został w 1958 r. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Zmarł 15.02.1966 r. w Zakopanem. Pochowany został na warszawskich Powązkach.

Jakub CIOŁEK (1917 - 1942)

ppor. pilot

Urodził się 17.03.1917 r. w Wilkołazie, w pow. kraśnickim. W 1936 r. ukończył Państwowe Gimnazjum im. St. Staszica w Lublinie, po czym wstąpił do Szkoły Podchorążych Lotnictwa w Dęblinie. W 1939 r., po uzyskaniu XII promocji, otrzymał nominację na podporucznika. Jako pilot-nawigator uczestniczył w wojnie obronnej w składzie 55 Samodzielnej Eskadry Bombowej. Był dowódcą trzyosobowej załogi samolotu P-23 „Karaś”. Eskadra stacjonowała początkowo w Lidzie, a następnie na lotnisku polowym w Maryninie k/Radzynia. Trzeciego września klucz, w którym leciał ppor. Ciołek skutecznie bombardował kolumnę pancerną w okolicach Radomska. Nazajutrz w toku lotu rozpoznawczego samolot ppor. Ciołka został przypadkowo ostrzelany przez polską artylerię przeciwlotniczą i musiał przymusowo lądować. Ósmego września przy lądowaniu został ostrzelany przez Heinkla 111 i poważnie uszkodzony. W dniach 12-17 września eskadra z nadwyżką personelu latającego przez Brześć i Kowel dotarła do Łucka. Personel latający zniszczonych samolotów odjechał autobusami do Kołomyi, a 18 września przekroczył granicę z Rumunią i przedostał się do Anglii. Przydzielony do 301 Dywizjonu Bombowego w Hemswell wykonywał 6.08.1942 r. na samolocie Vickers-Wellington lot bojowy z zadaniem minowania portu Lorient. Samolot uszkodzony ogniem obrony plotn., rozbił się w rejonie celu. Załoga, z wyjątkiem pilota, zginęła. Ppor. Ciołek został pochowany na cmentarzu Lorient-Kerentrech.

Władysław CZACHÓRSKI (1850-1911)

artysta malarz, pedagog

Urodził się 22.09.1850 r. w Lublinie. Uczęszczał do tutejszego Gimnazjum Męskiego, w którym wykazał się wybitnymi zdolnościami plastycznymi. Opiekował się nim nauczyciel rysunków Witold Urbański. Rozwijał jego talent i namówił rodziców, aby wysłali syna na studia malarskie do Warszawy. Kierowany przez profesora malarstwa Rafała Hadziewicza dostał się do klasy rysunku Szkoły Sztuk Pięknych. W 1868 r. przeniósł się na rok do akademii w Dreźnie, a następnie przez rok studiował w akademii monachijskiej.

W 1870 r. wstąpił do Szkoły Wagnera i ukończył Szkołę Kompozycji u prof. K. von Piloty'ego. Dokształcał się jeszcze we Włoszech i Francji.

Od 1897 r. wykładał w Akademii Sztuk Pięknych w Monachium, z którą związał się na całe życie. Rzadko odwiedzał rodzinny Grabowczyk, majątek, który nabyli jego rodzice po wyjeździe syna z Lublina. Zaprzyjaźniony z Józefem Brandtem, braćmi Gierymskimi, Wieruszem Kowalskim, Adamem Chmielowskim i Julianem Kossakiem był wziętym portrecistą i twórcą kompozycji figuralnych, najczęściej o tematyce buduarowo-salonowej. W swej twórczości ulegał wpływowi akademizmu monachijskiego. Portrety i martwe natury odznaczały się doskonałą techniką i starannym wykończeniem. Zdobył szybko światową sławę i w swej monachijskiej pracowni zbierał zamówienia na dwa lata z góry. Odwiedzali go marszandzi z Londynu, Paryża, Nowego Jorku i Sankt Petersburga. Uzyskał wysokie odznaczenia bawarskie, pruskie i rosyjskie, oraz tytuł honorowego profesora Akademii Monachijskiej. Organizował Wielkie wystawy malarskie w Monachium i Berlinie.

W 1894 r. Czachórskiemu proponowano rektorski fotel Akademii Krakowskiej, z czego nie skorzystał i pozostał w Bawarii.

Jego obrazy, a zwłaszcza portrety, znajdują się w prywatnych zbiorach i muzealnych kolekcjach. Uznawany jest szczególnie jako malarz pięknych dam. Bardziej znane obrazy to scena z „Kupca weneckiego”, „Aktorzy u Hamleta”, „Przed Bachusem”. Pierwszą wystawę jego dzieł zorganizowano w warszawskiej Zachęcie tuż po śmierci malarza.

W październiku 2001 r. zorganizowano monograficzną wystawę jego obrazów, gwaszy i rysunków w Muzeum Lubelskim na Zamku.

Czachórski zmarł 13.01.1911 r. w Monachium.

Aleksander CZAPSKI (1905-1994)

Prawnik i społecznik

Urodził się 21.10.1905 r. w Lublinie. Maturę uzyskał w 1925 r. w Państwowym Gimnazjum im. St. Staszica w Lublinie. Po odbyciu studiów prawniczych na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim złożył egzamin magisterski na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie w 1930 r. Praktykę prawniczą odbył w Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie w zakresie spraw karno-administracyjnych. W latach 1935-1936 odbył aplikację sądową, specjalizując się w prawie cywilnym. Egzamin sędziowski złożył w 1936 r. W czasie kampanii wrześniowej 1939 r. był Sekretarzem Obywatelskiej Straży Bezpieczeństwa Publicznego. W 1940 r. wstąpił do PPS i działał w konspiracji. Należał też do Armii Krajowej. W 1944 r. był radcą prawnym Zarządu Miejskiego, a w latach 1946-1947 pełnił z wyboru funkcję wiceprzewodniczącego MRN w Lublinie. Prowadził własną kancelarię adwokacką oraz pełnił funkcje kierownicze w samorządzie adwokackim. Był współzałożycielem Zespołu Adwokackiego Nr 2 w Lublinie. Działał aktywnie w życiu społeczno-organizacyjnym Lublina. Wspomagał ruch turystyczny oraz działalność kulturalno-oświatową. Odznaczony był wieloma znaczącymi odznaczeniami państwowymi i branżowymi.

Zmarł 01.03.1994 r. w Lublinie.

Alfons CZARNECKI (1841-1892)

pianista, dyrygent, kompozytor, pedagog, poeta

Urodził się 20.10.1841 r. w Lublinie. Absolwent lubelskiego Gimnazjum Męskiego. Początkowo gry na fortepianie i kompozycji uczył go Jan Müller, zaś w 1869 r. ukończył Warszawski Instytut Muzyczny. Był nauczycielem muzyki i śpiewu w lubelskiej szkole techniczno-realnej Jarnuszkiewicza. W 1875 r. zorganizował i prowadził kwartet męski, który dał kilka koncertów w lubelskich kościołach.

Jako kompozytor opracował szereg utworów, m.in. opery: „Korsarz”, „Wesoły Kalabryjczyk”, „Było to pod Wagram”. Napisał kilkanaście miniatur fortepianowych, pieśni świeckich, kościelnych oraz popularne tańce na orkiestrę, m.in. „Walc nad Bystrzycą” i „Bolero”.

Zmarł 16.02.1892 r. w Lublinie.

Witold DANISZEWSKI (1844 – 1916)

- powstaniec

Urodził się 13.09.1844 r. w Warszawie. Naukę w szkole średniej rozpoczął w Radomiu, ale przeniósł się do Gimnazjum Lubelskiego. Na skutek zajęcia z popem, nauczycielem religii, został wydalony ze Szkoły i zmuszony do wstąpienia do wojska rosyjskiego. W 1861 roku udało mu się zdezerterować. Zamierzał udać się do szkoły wojskowej we Włoszech. W Krakowie odradzono mu to i powrócił do Kraju. Propagował wśród ludu ideę zbrojnego powstania. Po jego wybuchu był adiutantem płk. Wierzbickiego, a następnie był wachmistrzem w partii Lewickiego. Walczył pod Polichną. Wzięty do niewoli, skazany został na zesłanie do guberni tomskiej.

Uciekł z transportu, przedostał się do Francji, gdzie przebywał do 1878 r. Po powrocie osiadł w Galicji, pracując jako lustrator kólek rolniczych.

Zmarł 26.12.1916 r. w Warszawie.

Jan DAWID (1859 - 1914)

pedagog i psycholog

Urodził się 26.06.1859 r. w Lublinie. Rosyjskie Gimnazjum Męskie w Lublinie ukończył w 1877 r. Wykładał na Uniwersytecie Latającym i w Towarzystwie Kursów Naukowych. Propagował nowoczesne badania psychologiczno-pedagogiczne uczniów, opracowując specjalne kwestionariusze. W latach 1889-1897 redagował „Przegląd Pedagogiczny”. Szczególnie interesował się nauczaniem początkowym, którego podstawy przedstawił w traktacie dydaktycznym „Nauka o rzeczach”. W latach 1900-1905 poświęcił się działalności politycznej i publicystycznej. Współpracował z SDKPiL i redagował radykalny „Głos”. Po jego zamknięciu przez władze carskie został skazany na rok więzienia. Wyrok był wielokrotnie odraczany i w ogóle nie wykonany. Po klęsce rewolucji w 1905 r. powrócił do pracy naukowej i filozofii. Porzucił wówczas poprzednie poglądy racjonalistyczne i materialistyczne, przechodząc do intuicyzmu i mistycyzmu. Prowadził studia o H. Bergsonie i o psychologii religii. Opracował wówczas: „Inteligencja, wola i zdolność do pracy” oraz „O duszy nauczycielstwa polskiego”. W tej ostatniej pracy zajmował się zagadnieniem osobowości i sposobami kształcenia nauczycieli. Kreślił zasadnicze rysy nauczyciela-wychowawcy, którego istotną cechą miało być ukochanie wychowanków.

Zmarł 09.02. 1914 r. w Warszawie.

Stanisław DAWID (1861-1917)

botanik, agronom

Urodził się 22.03.1861 r. w Lublinie. Gimnazjum Męskie ukończył w Lublinie w 1880 r. Studiował przyrodznawstwo na Uniwersytecie Warszawskim. W 1884 r. uzyskał złoty medal za pracę: „Systematyczny zarys mchów okolic Warszawy”. Studia przyrodnicze ukończył w 1885 r. i odbył następnie studia agronomiczne w Akademii Rolniczej Piotrkowsko-Razumowskiej pod Moskwą. Po uzyskaniu dyplomu i odbyciu praktyki hodowlanej został etatowym asystentem przyrodznawstwa i agronomii tej uczelni. W Instytucie Weterynaryjnym w Dorpacie wykładał botanikę, mineralogię, łąkoznavstwo, agronomię i hodowlę zwierząt. W Dorpacie był honorowym członkiem korporacji Polaków-weterynarzy. Ewakuowany z Instytutem w głąb Rosji – w czasie wojny zmarł na tyfus w 1917 r.

Wincenty DAWID (DAWIDOWSKI) (1816-1897)

nauczyciel, konspirator, zesłaniec, literat

Urodził się 03.04.1816 w Szczebrzeszynie. Gimnazjum Męskie ukończył w Lublinie. W latach 1837-1841 studiował na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu w Petersburgu.

W 1841 r. rozpoczął pracę pedagogiczną w Suwałkach, a w 1842 r. otrzymał posadę nauczyciela w Gimnazjum Lubelskim, gdzie wykładał nauki filologiczne, później zaś historię i geografę. Po ujawnieniu jego kontaktów z Konspiracyjnym Stowarzyszeniem Ludu Polskiego został w 1843 r. aresztowany i osadzony w Cytadeli. W śledztwie obciążył winą wielu spiskowców i sam zamiast na katorgę, skazany został na służbę jako prosty żołnierz w korpusie kaukaskim. Brał udział w ekspedycjach przeciwko Czezeńcom walczącym o niepodległość. Odznaczony za dzielność, został zwolniony w 1853 r. z wojska. Przebywał w Warszawie, a od 1857 r. przyjął stanowisko nauczyciela powiatowej szkoły realnej. W 1862 r. wrócił do przekształconego gimnazjum gubernialnego w Lublinie. W 1872 r. przeniesiono go do Płocka. Na emeryturę przeszedł w 1873 r. i osiedlił się w Warszawie.

Pracując w Lublinie pisał utwory poetyckie i wspomnieniowe z okresu kaukaskiego. Wydał kilka prac z dziedziny dydaktyki. Przyczynił się do powstania i rozwoju pierwszych dzienników i czasopism lubelskich, do których pisywał i je współredagował.

Zmarł 15.03.1897 r. w Warszawie.

Jan Konstanty DĄBROWSKI (1890 - 1965)

historyk

Urodził się 21.12.1890 r. w Krośnie. Prywatne Gimnazjum Filologiczne w Lublinie ukończył w 1907 r. Od 1920 r. był profesorem historii średniowiecznej w UJ. Znamca stosunków polsko-węgierskich. Od 1925 r. członek PAN w Krakowie, a w latach 1948-1952 jej sekretarz generalny. Od 1952 r. był członkiem prezydium PAN. W latach 1947-1950 był prezesem Polskiego Towarzystwa Historycznego.

W 1930 r. podpisał się po liście profesorów uniwersyteckich w sprawie złego traktowania więźniów brzeskich.

Jego główne prace to: „Ostatnie lata Ludwika Wielkiego” (1918), „Wielka Wojna” (1937), „Dzieje Śląska 1290-1400” (1939), „Korona Królestwa Polskiego XIV wieku” (1956), „Studia nad początkami państwa polskiego” (1958).

Zmarł w 1965 r.

Jan DĄBROWSKI (1891 - 1974)

mechanik, działacz społeczny i gospodarczy, publicysta, pisarz

Urodził się 12.06.1891 r. w Lublinie. Od 1900 r. uczył się w lubelskim rosyjskim Gimnazjum Męskim, a maturę uzyskał w 1909 r. w Prywatnym Gimnazjum Filologicznym im. St. Staszica w Lublinie. Studiował na Wydziale Budowy Maszyn w Szkole Politechnicznej we Lwowie. Przeniósł się następnie na Politechnikę Lwowską, którą ukończył w 1914 r., uzyskując dyplom inżyniera mechanika. W Wiedniu działał w organizacji studenckiej „Filarecja” i był członkiem Związku Strzeleckiego. W 1914 r. przyjechał do Krakowa i wstąpił do Legionów. Kampanię legionową przeżył służąc w 1 P. Piechoty i 1 P. Ułanów. W 1917 r. ukończył Szkołę Oficerską w Ostrołęce. Aresztowany po kryzysie przysięgowym, przebywał w areszcie w Warszawie, otrzymał jednak zezwolenie na wyjazd do Lublina, gdzie podjął pracę w Syndykacie Rolniczym. W 1918 r., po odzyskaniu przez Polskę niepodległości, wstąpił do służby kolejowej, odbierając od Austriaków warsztaty kolejowe oraz przeznaczone dla Polski niemieckie parowozy. W 1920 r., jako ochotnik, brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej w 7P, Ułanów Lubelskich. Zdemobilizowany w 1921 r., pracował do 1934 r. w Państwowej Fabryce Lokomotyw w Chrzanowie, awansując stopniowo do stanowiska dyrektora. W latach 1934-1947 był dyrektorem technicznym i z-cą dyrektora naczelnego Państwowych Zakładów Inżynierii w Warszawie, a od 1937 r. dyrektorem naczelnym Zakładów w Starachowicach. W toku wyjazdu służbowego do Anglii zastała go wojna. Podjął tam pracę w Coventry przy produkcji silników lotniczych. Pracował później w różnych polskich instytucjach rządu londyńskiego.

W 1945 r. powrócił do kraju i do 1949 r. pełnił stanowisko dyrektora technicznego Zjednoczenia Przemysłu Motoryzacyjnego. Zwolniony z tego stanowiska w 1949 r., został głównym projektantem Fabryki Samochodów Ciężarowych w Starachowicach. W latach 1948-1952 prowadził wykłady na Wydziale Mechaniczno-Konstrukcyjnym Politechniki Warszawskiej. Na emeryturę przeszedł w 1958 r.

Od czasów studenckich zajmował się publicystyką i pisarstwem. Opublikował wiele artykułów technicznych oraz książkę „Przemysł lokomotywowy w Polsce” (1928). Pisał też książki o tematyce wspomnieniowej. Aktywnie działał w stowarzyszeniach technicznych (NOT-SIMP), zarówno w kraju jak i w Anglii. Za zasługi bojowe i pracę zawodową odznaczony został m.in. Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari, Krzyżem Niepodległości, Krzyżem

Walecznych, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Zmarł 16.08.1974 r. w Warszawie.

Józef DĄBROWSKI (1842 – 1903)

*powstaniec, ksiądz, pionier szkolnictwa
polskiego w USA*

Urodził się 10.01.1842 r. w Żółtańcach. Gimnazjum Lubelskie ukończył w 1861 r., po czym podjął studia matematyczne w Szkole Głównej w Warszawie. W 1863 r. wstąpił do oddziału Ludwika Mierosławskiego i walczył pod Krzywosądem. Uszedł za granicę. Przebywając w Dreźnie, studiował matematykę i chemię. Naukę podjął w Lucernie i Bernie. Poczł jednak powołanie kapłańskie i wstąpił do Kolegium Polskiego w Rzymie. Wyświęcony na księdza w 1869 r. wyjechał do USA, gdzie przez 13 lat był proboszczem w Poland Center Wisconsin. Jednocześnie pełnił funkcje misyjne wśród Indian. Podjął myśl utworzenia polskiego seminarium duchownego w USA. W 1883 roku przeniósł się do Detroit. W roku następnym rozpoczął budowę gmachu szkolnego Seminarium Św. Cyryla i Metodego, którego był pierwszym rektorem. Zostało ono otwarte w 1887 r. W roku 1891 rozpoczął tam wydawanie tygodnika „Niedziela”.

Zmarł nagle 15.02.1903 r.

Tomasz DŁUSKI (1713-1800)

prawnik i polityk

Urodził się w 1713 r. w Lublinie, gdzie pobierał nauki w Szkołach Jezuickich.

W służbie u Augusta Czartoryskiego zdobył wpływy i majątek. Był doradcą prawnym i mówcą politycznym całej „Familii”.

W 1744 r. został rejentem grodzkim lubelskim, a w 1750 r. uzyskał tytuł łowczego. W 1762 r. został sędzią grodzkim, a w 1765 r. ostatnim podkomorzym lubelskim.

Często przebywał w otoczeniu Króla Stanisława Augusta. Posiadał liczne dobra na Wołyniu. Ufundował kościół w Niedrzwicy.

Zmarł w 1800 r.

Stanisław DOBORZYŃSKI (1865-1922)

Gornik

Urodził się w 1865 r. w Lublinie. Uczęszczał do lubelskiego Gimnazjum Męskiego, przeniósł się jednak do Warszawy, gdzie ukończył szkołę realną. Tytuł inżyniera-górnika uzyskał w 1889 r. w Instytucie Górniczym w Petersburgu. Był dozorcą kopalnianym w Kopalni „Saturn”, sztygarem w kopalni „Joanna”, mechanikiem i zawiadowcą w kopalni „Strzyżowice” i „Maria” w Grodźcu oraz „Wiktoria” w Milowicach. Od 1902 r. wykładał mineralogię w Szkole Górniczej w Dąbrowie Górniczej. Następnie założył kopalnię węgla w Czeremchowie, w środkowej Syberii, w której był dyrektorem. Po wybuchu wojny rosyjsko-japońskiej wrócił do Kraju. Osiadł w Lublinie, redagował „Ziemię Lubelską”. W latach 1906-1908 brał czynny udział w życiu społecznym i politycznym miasta.

Prowadził poszukiwania rud manganowych w Rosji. Był profesorem górnictwa w Instytucie Technologicznym w Tomsku. Zorganizował Komitet Polaków-emigrantów, pragnących przez Japonię powrócić do Kraju. Represjonowany za to miał zakaz powrotu do kraju. Odsiedział półtora roku w więzieniu. Prowadził wykłady z mechaniki górniczej w Jekaterynosławiu. Po uzyskaniu zezwolenia na powrót do Polski – w czasie repatriacji zaraził się tyfusem płamistym w drodze do Krakowa, gdzie miał objąć katedrę w Akademii Górniczej.

Zmarł 18.06.1922 w Lublinie.

Gustaw DOLIŃSKI (1846 - 1906)

lekarz, higienista, społecznik, literat

Urodził się 28.08.1846 r. w Polichnie Górnej k/Kraśnika. W latach 1857 - 1865 uczęszczał do Gimnazjum Lubelskiego, a następnie rozpoczął studia na Wydziale Fizyko-Matematycznym Szkoły Głównej w Warszawie. Wkrótce przeniósł się na Wydział Lekarski, który (już na Uniwersytecie) ukończył w 1871 r. Wiedzę medyczną pogłębiał w Wiedniu, Paryżu, Lipsku i Berlinie. W 1873 r. wrócił do Warszawy i rozpoczął pracę w Szpitalu Św. Ducha. Jeszcze w tym samym roku przeniósł się do Lublina, gdzie otworzył własny gabinet. Uznanie uzyskał jako pediatra i położnik. Leczył bezpłatnie dzieci w Szpitalu Św. Wincentego. W sezonach letnich pracował w zakładzie uzdrowiskowym w Nałęczowie. Był jednym z założycieli i aktywnych działaczy Lubelskiego Towarzystwa Lekarskiego.

Działał na niwie społecznej, pracował nad podniesieniem higieny sanitarnej miast i upowszechnianiem kultury fizycznej. Pisał artykuły fachowe oraz nowele, opowiadania i humoreski.

W 1898 r. opuścił Lublin i mieszkał przejściowo w Warszawie oraz na Podolu. Powrócił do Lublina w 1905 r.

Zmarł 07.05. 1906 r. w Lublinie.

Adam DORANT (1821 - 1864)

działacz niepodległościowy, sybirak

Urodził się w 1821 r. w Warszawie. Uczył się początkowo w Opolu, a gimnazjum ukończył w Lublinie, po czym podjął studia w Instytucie Agronomicznym w Marymoncie. W 1841 r. zetknął się z x. Piotrem Ściegiennym (jego byłym nauczycielem z Opolu) i przystąpił do organizacji patriotycznej mającej na celu przygotowanie powstania w 1844 r. Aresztowany, został uwięziony w Cytadeli. Zwolniono go, ale pozostawał pod nadzorem policji. Za udział w organizacjach społeczno-niepodległościowych został zesłany na Syberię. Amnestia umożliwiła mu powrót do Kraju, gdzie nie zaprzestał działalności niepodległościowej. Aresztowany w 1864 r. uciekł eskortującemu żołnierzowi. Wpadł do swego mieszkania, gdzie spalił papiery, które mogły zdekonspirować organizację. Wskoczył z trzeciego piętra na bruk i poniósł śmierć 10.12.1864 r.

Stefan DU CHÂTEAU (1908-1999)

Architekt, urbanista

Urodził się 30.08.1908 r. w Solwyczegodzku na Syberii.

Po powrocie rodziców z zesłania wychowywał się we Władzinie pod Uchaniem i uczył początkowo w Hrubieszowie. Państwowe Gimnazjum im. St. Staszica ukończył w 1929 r. Studiował początkowo medycynę, ukończył jednak Wydział Architektury Politechniki Lwowskiej w 1937 r. Zmobilizowany w 1939 r., jako podporucznik walczył pod Lwowem. Przez Węgry przedostał się do Francji, gdzie walczył w 5 Pułku II Dywizji Armii Polskiej. W lipcu 1940 r. trafił do niewoli niemieckiej i był więziony w Oflagu IV D w Hoyeswerda. Po wojnie w Paryżu studiował urbanistykę a w Londynie uzyskał dyplom architekta. Specjalizował się w konstrukcjach rurowych. W 1953 r. uzyskał obywatelstwo francuskie. Od 1967 r. Stefan Du Château był wykładowcą na Wydziale Architektury Paryskiej Akademii Sztuk Pięknych oraz na Uniwersytecie w Montrealu.

Jego twórczość została nagrodzona wieloma prestiżowymi tytułami i nagrodami.

Otrzymał m.in. tytuł doktora honoris causa Uniwersytetu Surrey w Guilford (Wielka Brytania), dyplom honorowy Uniwersytetu Autonomicznego w Meksyku, medal Akademii Architektury w Paryżu, Grand Prix „Casque d'or Pechiney”, Grand Prix Nationale „Spirale d'Innovation”, tytuł kawalera „L'Ordre National du Merite”, tytuł honorowego profesora Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej.

Stefan Du Château był silnie związany emocjonalnie z Ziemią Hrubieszowską. Przed przyjazdem do Lublina mieszkał w Uchaniach i uczył się w Hrubieszowie. W 1988 r. otrzymał Honorowe Obywatelstwo miasta Hrubieszowa.

Zmarł w wieku 91 lat 2.06.1999 r. w Paryżu.

Czesław DUDZISZ (1929-1999)

prawnik

Urodził się 26.02.1929 r. w Lublinie. Uzyskał maturę w 1950 r. w Gimnazjum i Liceum im. St. Staszica. W Szkole pracował społecznie w ZHP i samorządzie szkolnym. W 1950 r. rozpoczął studia na Wydziale Metalurgicznym Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Częstochowie.

Pomówiony przez byłych kolegów szkolnych, aktywistów ZMP, za wrogi stosunek do socjalizmu, został wydalony z uczelni. W 1951 r. rozpoczął pracę w Prezydium WRN. W 1952 r. powołany do wojska ukończył w 1954 r. Szkołę Podoficerską w Lidzbarku Warmińskim. Pracował następnie na różnych stanowiskach w WRN, w tym od 1.03.97 do 31.12.90 r. jako dyrektor Sekretariatu Wojewódzkiego Komitetu Obrony Cywilnej. W 1991 r. przeszedł na emeryturę.

W 1970 r. ukończył zaoczne studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji U.W.

Z pracą zawodową łączył liczne funkcje społeczne m.in. w Radzie Związku Zawodowego Prac. Państwowych oraz komitecie rodzicielskim Szkoły Nr 15. Po przejściu na emeryturę pracował w szkolnictwie jako nauczyciel przysposobienia obronnego oraz w Muzeum Wsi Lubelskiej.

Z chwilą powstania Stowarzyszenia Wychowanków Gimnazjum i Liceum im. St. Staszica pracował b. aktywnie jako Sekretarz Zarządu. Poświęcał mu z pełnym oddaniem swój wolny czas, a zwłaszcza przy wydawaniu „Staszicaka”.

Zmarł 03.09.1999 r.

Kazimierz DULĘBA (1858-1923)

społecznik, oświatowiec

Urodził się 20.03.1858 r. w Kleczanach, w pow. sandomierskim. Gimnazjum Męskie ukończył w Lublinie. Studiował rolnictwo w Wyższej Szkole Rolniczej w Żabikowie i Akademii Rolniczej w Dublanach. Zajmował się szerzeniem oświaty i wiedzy rolniczej wśród drobnych rolników. Był związany z tajną organizacją oświatową „ŚWIATŁO”. W latach 1901-1905 uczył w szkole rolniczej w Pszczelinie, a w latach 1919-1921 w szkole rolniczej w Krasieninie.

Za powiązania z wiejskim ruchem niepodległościowym został w 1915 r. uwięziony na Zamku Lubelskim. Przewieziony do Rosji – więziony był w Moskwie. Po powrocie do Kraju był w 1918 r. komisarzem Rządu Ludowego w Puławach.

Zmarł w 1923 r. w Niezabitowie.

Ryszard DUMKIEWICZ (1943 - 2000)

chemik

Urodził się 17.07.1943 r. w Krystynopolu (ówczesne ZSRR). W 1961 r. ukończył Państwowe Liceum im. St. Staszica w Lublinie, po czym w latach 1961-1967 studiował na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii UMCS. Po uzyskaniu tytułu magistra chemii rozpoczął pracę jako asystent w Katedrze Chemii Nieorganicznej. W 1972 r. został starszym asystentem w Zakładzie Chemii Analitycznej i Analizy Instrumentalnej Wydziału Chemii. Doktoryzował się w 1975 r. i objął stanowisko adiunkta. W 1977 r. odbył staż naukowy na Uniwersytecie Lock Haeven w USA. Habilitował się w 1994 r. Od 1999 r. pełnił funkcję Kierownika Zakładu Chemii Analitycznej i Analizy Instrumentalnej.

Był cenionym specjalistą w dziedzinie elektrochemii i elektrochemicznych metod analitycznych oraz autorem wielu prac, patentów, referatów i publikacji naukowych o zasięgu ogólnopolskim i światowym.

Od 1980 r. był aktywnym członkiem akademickiej „Solidarności”. Za pracę naukowo-badawczą i dydaktyczną otrzymał Złoty Krzyż Zasługi oraz wiele branżowych nagród i wyróżnień.

Zmarł 02.12.2000 r. w Lublinie.

Feliks DUTKIEWICZ (1872-1932)

Prawnik, działacz społeczny

Urodził się w 1872 r. w Lublinie. Gimnazjum Męskie w Lublinie ukończył w 1892 r., a następnie rozpoczął studia na Wydziale Prawnym Uniwersytetu Warszawskiego. Na drugim roku studiów został zesłany do guberni ufińskiej za udział w demonstracji z okazji rocznicy powstania Kilińskiego. Studia wznowił w Dorpacie w 1895 r. Za kolportaż „Przedświtu” osadzony w Cytadeli i deportowany do wschodniej Syberii. Ze względu na brak prawników, uzyskał zezwolenie na ukończenie studiów. Od 1904 r. był sędzią śledczym w Irkucku i sędzią pokoju w Krasnojarsku. W 1917 r. był sędzią śledczym w Kiszyniowie, posłem na sejm w Besarabii. W Polsce pełnił funkcję wiceprezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, w 1920 r. został wiceprezesem Sądu Apelacyjnego w Warszawie. W 1929 r. został prezesem tego sądu, a w 1930 r. kierownikiem Ministerstwa Sprawiedliwości w rządzie Bartla.

Zmarł 25.05.1932 r. w Warszawie.

Klemens DZIEWULSKI (1842 – 1889)

fizyk

Urodził się 23.11.1842 r. w Siedlcach. Kształcił się w Gimnazjum Męskim w Lublinie, które ukończył w 1860 r. Studia wyższe rozpoczął w Kijowie, po czym ukończył je w 1866 r. na Wydziale Matem.-Fizycznym Szkoły Głównej w Warszawie. W 1866 r. został asystentem przy katedrze Fizyki w Szkole Głównej. W latach 1868 – 1881 był preparatorem przy Katedrze Fizyki Doświadczalnej Uniwersytetu Warszawskiego, a od 1879 r. dodatkowo wykładał fizykę doświadczalną na Wydziale Medycznym. W latach 1881 – 1882 uzupełniał studia w Berlinie. Był autorem szeregu rozpraw dotyczących przewodnictwa elektryczności w cieczech. Prowadził też badania fizjograficzne jezior tatrzańskich. W związku z nasileniem rusyfikacji, opuścił Uniwersytet Warszawski i podjął pracę jako inspektor oświetlenia gazowego miasta Warszawy. Był współredaktorem „Wszechświata” i „Pamiętnika Fizjograficznego”.

Zmarł 31.08.1889 r. w Warszawie.